

Práce se zabývá fenoménem integrace 1,5. generace imigrantů pocházejících ze zemí bývalého Sovětského svazu. Česká odborná veřejnost věnuje tomuto tématu relativně málo pozornosti, proto zatím zůstává spíše v ústraní. V současné době tak máme k dispozici jen dílčí a náhodné poznatky o integraci dětí, které pocházejí z postsovětského regionu. Na základě úrovně současného poznání usiluje o uchopení jevu integrace zmíněných dětí v celé jeho komplexnosti, a proto se zaměřuje na různé dimenze integrace – strukturní, sociální a kulturní včetně jazykové. V rámci zkoumání vyjmenovaných dimenzí jednak sleduje, jak děti zacházejí s kulturním dědictvím své země původu, zároveň i způsob, jakým přijímají českou kulturu v jejím širším slova smyslu. Pro získání co nejhlubšího porozumění mechanismům jejich začleňování – jak v rámci jednotlivých dimenzí, tak i v rámci celkového integračního procesu – a také za účelem zjistit, s jakými problémy se na své cestě k úspěšné integraci potýkají, zkoumá tento fenomén z perspektivy matek těchto dětí. Skrze hloubkové rozhovory s imigrantkami, které pocházejí z postsovětského regionu, práce odhaluje významy, které přisuzují jednotlivým aspektům integrace svých dětí do české hostitelské společnosti. V neposlední řadě práce usiluje o porozumění tomu, jak skrze výpovědi o integraci svých dětí matky-imigrantky reflektují svoji vlastní míru integrovanosti do české společnosti a jakou roli v této otázce přisuzují svým potomkům. Data z takto koncipovaného výzkumu jsou na závěr aplikována na relevantní teoretické koncepty a interpretována v kontextu poznatků dosavadních lokálních výzkumů, které se věnují problematice integrace dětí imigrantů.